

บทนำ นางฟ้าแห่งรัตติกาล

♫ ท้องฟ้ามีดมนเหลือเกิน ท่ามกลางความเงียบเหงาเช่นนี้
จะมีปาฏิหาริย์สำหรับฉันบ้างมั๊ย... ♫

เสียงที่แว่วมาเข้าหูชายหนุ่มร่างสูงซึ่งกำลังเดินกลับอพาร์ทเมนต์ ท่ามกลางความมืดและสายลมหนาวเสียดผิวทำให้เขาต้องหยุดฝีเท้า ดวงตาว่างเปล่าและใบหน้าเคร่งเครียดจากการทะเลาะกับเพื่อนร่วมวง เปลี่ยนไปในทันตา

ไม่ใช่เพราะเขาหวาดกลัว...คิดว่าเธอเป็นผีร้าย
ไม่ใช่เพราะเขาตกใจ...กับการปรากฏตัวของเธอ
แต่...เป็นเพราะเสียงของเธอต่างหากละ!

ไซโตเซหันกลับไปมองยังต้นเสียง สายตาคมกริบหยุดลงที่ภาพของหญิงสาวคนหนึ่งราวกับถูกมนตร์สะกด...เธอนั่งอยู่ที่ม้านั่งข้างๆ เสาไฟตรงหน้าทางเข้าสวนสาธารณะเพียงคนเดียว

เธอเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าสีดำสนิทพลากร้องเพลงอย่างฝอนคล้าย สลับกับการสูบบุหรี่ ปล่อยให้ควันสีขาวพวยพุ่งขึ้นท่ามกลางไอหนาวของ

๗

อากาศโดยรอบอย่างไม่สนใจใยดีอะไรทั้งนั้น...

เพลงที่เธอร้องอาจจะไม่เป็นที่รู้จัก เพราะเธอร้องมันออกมาจากใจเพื่อระบายสิ่งที่อัดอั้นในตอนนั้น แต่...สิ่งที่ทำให้เขาต้องหยุดนิ่งคงเป็นเสียงของเธอนั่นเอง

นานมากแล้วที่เขาไม่เคยได้ยินเสียงของผู้หญิงคนไหนทั้งที่มีเสน่ห์ มีพลัง และอ่อนหวานแต่หนักแน่นในขณะเดียวกันเช่นเสียงของเธอ ไชโตะได้แต่มองเธออยู่เช่นนั้นอย่างไม่อาจละสายตา

ทันใดนั้นเอง!

ดวงตากลมโตหันมามองสบตาเขาราวกับรู้ตัวแล้วว่าเขากำลังแอบมองเธออยู่ ชั่วขณะ...เขารู้สึกว่า...เธอไม่ต่างจากนางฟ้า แต่ทว่า...ดวงตากลมโตที่เขาเห็นกลับดูเจ็บเหงาและอ้างว้างเกินกว่าจะบรรยาย ไชโตะยืนนิ่งโดยไม่รู้จะพูดอะไร

จนกระทั่งเธอลุกจากม้านั่งแล้วเดินเข้าไปในสวนสาธารณะราวกับจะบอกว่า 'เธออยากอยู่คนเดียว' ไชโตะจึงเรียกสติของตัวเองกลับมาได้ แต่เมื่อเขาจะเดินตามเธอไป เธอก็หายตัวเข้าไปในความมืดเสียแล้ว...

สิ่งที่ทิ้งไว้มีเพียงควันบุหรี่ยาวที่ยังลอยคลุ้งกลางอากาศ

นับตั้งแต่วันนั้นเขาก็เฝ้าตามหาเธอมาตลอด...ไม่ว่ายังไงเขาจะไม่มีการปล่อยเธอให้หลุดมือไปแน่!

'นักร้องนำ' ของวงเขา...จะต้องเป็นผู้หญิงคนนี้เท่านั้น!!!

]

ปฐมบทแห่งตำนาน 'วินัส'

♪ ฉันทโทษที่ตราตรึงเธอไว้กับความเจ็บปวดจนเหมือนตายทั้งเป็น หากทำได้ฉันอยากจะทำมัน...ด้วยเลือดและชีวิตของตัวเอง... ♪

เพลงร็อกร้อนแรงบรรคสุดทำหยุดลงพร้อมเสียงดนตรีอันดูเดือดฉันทวางไมค์แล้วเดินลงจากเวทีโดยไม่ฟังเสียงกรี๊ดร้องของเหล่าสาวกที่

กำลังจะน้ำลายฟูมปากตายเพราะความเมามัน --^

เพลงเมื่อกี้เป็นเพลงของ 'Mars' วงที่มีดนตรีอันหนักแน่นและร้อนแรงมาก ฉันทักล้าพูดได้เลยว่าเป็นวงร็อกอันดับหนึ่งของญี่ปุ่น ถึงจะผ่านมาหลายปีแล้วที่พวกเขาเลววงการไป แต่เพลงก็ยังคงความเป็นอมตะ --

ใช่...วงของฉันทักฟเวอร์วง Mars แต่เสียงร้องนำใช้เสียงผู้หญิง ใครที่ชอบฟังเพลงร็อกหรือเคยฟังเพลงของวง Mars มาก่อนจะประหลาดใจมาก เพราะฉันทักสามารถร้องเพลงที่เรียวกซัง (นักร้องนำวง Mars) ร้องได้ทุกเพลง แม้วามันจะทรมาณหลอดเสียงอย่างมหาศาลก็เถอะนะ (ใครคักฟเวอร์เขาเสียงพินาศไปหลายคนแล้ว =_=)

นั่นละมั้งที่ทำให้หวังที่ฉันทักอยู่กลายเป็นวงคักฟเวอร์ชื่อดังในหมู่นักฟังเพลงใต้ดิน

"เนมากิ...แขกโต๊ะสิบอยากคุยกับเธอเนะ -O-"

"มากอีกแล้วเหอ...น่าเบื่อจริงๆ ปล่อยให้มันรอไป --"

"แล้วฉันทักจะบอกแขกคนนั้นว่ายังไงละถ้าเขาถามหาเธอ TTATT"

"บอกว่าฉันทักไปห้องน้ำ ไปอยู่กับแฟน หรือจะบอกว่าไปตายที่ไหนก็เรื่องของเธอสิ"

"=O=!!!"

"แค่นั้นแหละ"

ฉันทักโบกมือไล่เพื่อนร่วมงาน (ซึ่งเป็นพนักงานเสิร์ฟ) ให้ไปทำงานต่อ ยัยนี้คงอยากจะดำฉันทักแทบน้ำลายฟูมปาก แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ --
ฉันทักเดินไปที่ห้องพักด่านหลังทันที

"เฮ้~ ทำหน้าตาเบื่อโลกอีกแล้วนะ" วินเทอร์ มือกีตาร์และหัวหน้าวงว่าพาลงตั้งตัวฉันทักเข้าไปกอด แต่ก็ถูกฉันทักผลักออกอย่างไม่แยแส...เขาเป็นคนชวนฉันทักมาร้องเพลงที่นี่ แล้วเขาก็เป็น...แฟนฉันทัก

"ทำไมเธออารมณ์ไม่ดีแล้วชอบมาลงที่ฉันทักตลอดเลย =O=;:"

"ฉันทักไปลงที่นายตอนไหน --"

"ก็ตอนนี้..."

"นายอยากมาวุ่นวายกับฉันไม่ถูกกาลเทศะเองนะ --^"

"ฉันเป็นแฟนเธอนะ เป็นหัวหน้าวงด้วย -O-!!!"

"คิดว่าฉันสนใจเธอ ออกไปเอาใจลูกค้าของนายเถอะไป ฉันจะพัก!"

"=()=;"

วินเทอร์ทำท่าเหมือนจะน้ำลายฟูมปากไปอีกคน แต่ก็ยอมเดินออกไป

ฉัน...'ฮิโรอิ เนมากิ' อายุสิบเก้าปี เรียนอยู่ชั้น ม.ปลาย ปีสาม ที่โรงเรียนมัธยม M (ฉันเคยถูกพักการเรียนหนึ่งปี เหตุเพราะมีเรื่องทะเลาะวิวาทกับคนอื่นเลยทำให้ต้องเรียนซ้ำกว่าเพื่อนรุ่นเดียวกัน --+)

ส่วนพ่อกับแม่ฉัน พวกท่านเสียไปเมื่อสองปีก่อน...

ฉันรู้ญาติขาดมิตร...เลยต้องหาเงินเลี้ยงตัวเองด้วยการเป็นนักร้องในบาร์ เพราะนอกจากจะได้เงินดีแล้วยังไม่เหนื่อยมากด้วย ดีที่กฎโรงเรียนฉันไม่เข้มงวดเรื่องห้ามนักเรียนทำงานตอนกลางคืน ฉันเลยสามารถหาเงินได้อย่างสบายๆ

แต่ฉันก็ไม่ได้รู้สึกดีกับงานนี้นักหรอก ก็เพื่อนๆ ในโรงเรียนฉันนะ ไม่ค่อยชอบงานของฉันสักเท่าไร เพราะบาร์ที่ฉันไปทำงานนะมันเป็นบาร์ที่พวกอันธพาล พวกยาเสพติด พวกมาเฟีย บลาๆ ชอบมาชุมนุมกันนี่นา TOT

วงของฉันชื่อวง 'Scandal' มีนักดนตรีทั้งหมดสามคน ก็ตาร์หนึ่งเบสหนึ่ง และกลองหนึ่ง (พวกเขาล้วนเป็นผู้ชาย) หน้าตาดีแต่นิสัยแย่มากๆ กัน (ถึงได้ชื่อวง Scandal ไงล่ะ)

แฟนฉันเป็นลูกครึ่งญี่ปุ่น-อเมริกัน หมอนั้นนอกจากหล่อแล้วเรื่องอื่นไม่มีอะไรดีเลย แต่ที่ฉันยังทนอยู่ก็เพราะต้องการให้วงอยู่รอดนั่นแหละ (และอีกอย่างหนึ่งก็คือเรื่องเงิน --) จะว่าไปวงเราก็ไม่ได้มีดีอะไรนักหรอก เพลงก็คัฟเวอร์เขามา ดนตรีก็ไม่ได้แน่นอะไรเลย (แหงล่ะ! ดูสมาชิกแต่ละคนในวงสิ มันตีกันเมาหัวราน้ำทุกวัน --::)

ฉันเองก็เป็นตัวชูโรงของวงนี้ -.- เพราะฉันไม่ร้องมาก ฉันตีบได้ใจแขกผู้ชายในบาร์ ฉันหยิ่งจนพวกเขาเข้าถึงยาก หลายคนต่างบอกว่า

ฉันมีเสน่ห์และน่าสนใจ (พวกนั้นมันบ้า) ที่สำคัญคือฉันแรงถึงใจพวกเขา
ทำไมฉันถึงดูเป็นผู้หญิงที่ไม่น่าคบหาแบบนี้วะ TT^TT

"เน่มากิ...ผู้ชายหล่อบ๊อดชบคนนั้นมาหาเธ่ออีกแล้ว =O= ฉันบอก
เขาแล้วนะว่าเธอต้องการพัก กำลังเซ็งโลกมากมายมหาศาล ไม่อยาก
เจอใคร แต่เขาก็บอกว่าวันนี้ยังงี้ก็จะคุยกับเธ่ออีกให้ได้!!!"

ยัยพนักงานเสิร์ฟคนเดิมเสนอน้ำเข้ามาหาฉันอีกแล้ว -_-+++

"ฉันไม่คุยอะไรทั้งนั้นแหละ"

"แต่ถ้าเธอไม่ออกไป เขาก็บอกว่าจะอละวะวาดนะ =()="

"ก็ช่างหัวมันสิ"

"ออกไปหน่อยเถอะนะเน่มากิ ไม่งั้นไซนฉันและอีกแนวๆ เลย TT_TT"

ฉันมองกลับไปด้วยสายตาฟาดฟัน -_-*** หึ...คิดว่าฉันจะกลัว
หรือไง จะบอกให้ซะว่าทำชกกับแขกผู้ชายในบาร์ฉันก็ทำมาแล้ว หา
นักร้องนำคนใหม่ได้ก่อนเถอะแล้วค่อยมาหือกับฉันนะ (เจ้าของบาร์=
วินเทอร์)

"เธอไม่ถูกวินเทอร์ว่าออยู่แล้วละ แต่พนักงานเสิร์ฟอย่างฉันนี่สิ
จะชวย TOT"

"..."

"สงสารฉันหน่อยได้มั๊ย ฉันยอมก้มหัวให้เลย นะเน่มากิน้ำ~
ชวยฉันด้วย TOTT"

ฉันเบื่อการรบเร้าของยัยบ้านี้จริงๆ เลย -*- แค้ไล่ผู้ชายคนเดียว
ทำไมไม่ได้หรือไงนะ อิตาบ้านั้นก็เหลือเกิน มาหาฉันได้ทุกวัน พุดแต่
เรื่องเดิมๆ มาสองอาทิตย์แล้วนะ ทำไมไม่ถอดใจสักที น่าเบื่อที่สุด!
-_-+++

"ไซนนั้นและมาหลายครั้งเพราะผู้ชายคนนั้นและแขกที่มาเส็งเธอ
หลายคนแล้วนะ TT~TT"

นี่ถ้าฉันไม่เห็นแก่ที่ยัยนี้ชวยกันแขกเง้เง่าให้ฉันหลายครั้งนะ ฉัน
จะเก็บตัวอยู่ในห้องให้อัผู้ชายเลวนั้นอละวะวาดซะให้พอใจ วินเทอร์
คงโมโหจนได้ยกพวกไปกระทืบเขาให้จมดินตายไปเลยแหงๆ -_-^^^

๓๒

"ฉันนึกว่าจะต้องอาละวาดอีกแล้วถึงจะเจอเธอได้..." ผู้ชายคนนั้นมองฉันด้วยสายตาดำนิ่งๆ ถึงจะทำตัวเป็นมิตรแค่ไหน แต่นั่นก็ไม่อาจจะกลบเกลื่อน 'อะไรบางอย่าง' ในตัวเขาได้เลย

"มีอะไรก็ว่ามา"

ฉันนั่งลงข้างๆ ชายหนุ่มรูปร่างสูงประมาณหนึ่งร้อยแปดสิบเจ็ดเซนติเมตร (สูงเวอร์มากๆ --+) ที่เคาน์เตอร์ อีตานิเป็นคนที่น่าเบื่อที่สุดในชีวิตฉัน เพราะเขาตามฉันมาสองอาทิตย์แล้วเพื่อจะพูดกับฉันว่า...

"ตอนนี้ฉันรวบรวมสมาธิได้ครบแล้ว ฉันเริ่มวางตารางข้อมูลแล้วด้วย"

"..."

"ทุกคนรอเธออยู่..."

ดวงตาคมกริบแน่นแฉะ ผู้ชายคนนี้มาทาบตามฉันให้ไปร่วมวงกับเขาหลายครั้งแล้ว --;; ฉันก็ยืนยันที่จะไม่ไป แต่เขาก็ยังตามตื้อฉันไม่เลิก ฉันถึงได้รำคาญเขามากๆ เลยยังงี้ละ

ฉันจ้องมองดวงตาสีน้ำตาลเข้มที่แฝงแวววอดล้าแต่เย็นชาและไร้ความรู้สึก เขาเป็นผู้ชายหน้าตาดีมากๆ คนหนึ่งที่ฉันเคยรู้จักมา --,-- ทั้งเรือนผมสีดำสนิทที่ถูกซอยสไลด์ยาวระดับคอ ริมฝีปากได้รูปหยักลึกสีสด จมูกโด่งเป็นสัน เรียวกวีเข้ม ทั้งหมดตรงกับรูปหน้าที่ไม่รู้ว่าไปขโมยมาจากดาราดังคนไหนหรือเปล่า ทุกอย่างถึงได้ลงตัวจนวินาทีที่ฉันว่าแน่แล้วยังต้องชิดซ้ายตกขอบ --,--!!!

แต่ถึงยังไงฉันก็ไม่มีความเปลี่ยนแปลงหรอกนะ

ชื่อเสียงเธอ

คนประวัตินี้เสียๆ อย่างฉันจะมีไปทำไม -- อีกอย่าง...วงที่ฉันอยู่ตอนนี้ก็ไม่ได้แย่ และไม่ได้มีปัญหาจนถึงขั้นต้องย้ายวงสักหน่อย วงของเขานั้นต่างหากที่ร่อแร่กว่าตั้งเยอะ ได้ข่าวว่าวงเก่าก็เพิ่งจะยุบไปนี่ (เขาบอกฉันเอง)

เกิดฉันย้ายไปอยู่ด้วยแล้ววงของเขาถูกยุบอีกจะทำงี้ละ --O--;;

"ฉันบอกนายแล้วว่าฉันไม่ไป..."

"คิดก่อนตอบ..."

"ฉันคิดดีแล้ว มันไม่มีเหตุผลอะไรที่ฉันจะต้องไป"

"แล้วมีเหตุผลอะไรที่เธอจะต้องอยู่ที่นี้"

ฟูบ...

อีต่านี่รับหมัดของฉันเอาไว้ทัน TOT ก่อนจะกระชากข้อมือฉันไว้อย่างแรง ฉันโกรธจนเตือตปุดๆ แล้วนะ เลวมาก...เลวจริงๆ ที่กล้ารับหมัดของฉันแล้วยังทำหน้าที่ไม่รู้สึกรู้สาอะไรอย่างนี้อีก -O-!!!

ขนาดวินเทอรี่ยังไม่กล้าแม้แต่จะตอบโต้ฉันเลยนะ!!!

"ฉันไม่ชอบใช้กำลัง..." เสียงของเขาเหมือนงู "บอกให้คิดดีๆ เธอไม่มีเหตุผลที่จะอยู่กับวงที่ไม่มีอนาคตอย่าง Scandal พอร์มวงขึ้นมาด้วยรูปลักษณ์ที่ดีก็จริง แต่เล่นดนตรีอย่างงั้น หึ..."

"แล้วนายคิดว่า...วงของนายมีดีกว่าวงที่ฉันอยู่งั้นหรือ หึ..." ฉันหัวเราะในลำคอเหมือนเขาเพื่อเยาะเย้ยบ้าง อีต่านี่บังอาจมาดูถูกวง Scandal งั้นหรือ!

"ฉันถึงอยากให้เธอไปพิสูจน์ด้วยกันไง พรุ่งนี้เราจะเริ่มซ้อมกันแล้ว ฉันแค่...อยากให้เธอไป"

"ไม่..."

"..."

"จำคำพูดของฉันเอาไว้ว่าฉันไม่ต้องการอนาคต ชีวิตของฉันมันอยู่แค่วันนี้ พรุ่งนี้จะเป็นยังไงฉันไม่สน เรื่องชื่อเสียงบ้าบออะไรนั่นฉันก็ไม่สนใจเหมือนกัน แล้วฉันเองก็ไม่ได้รักในดนตรีบ้าง พวกนี้ด้วย!!!"

"..."

"ที่ฉันทำงานทุกวันนี้ก็เพียงแค่เพราะต้องการเงิน!!!"

ฉันจ้องหน้าเขาพร้อมกับกระชากข้อมือกลับ ผู้ชายคนนั้นมองฉันด้วยสายตาเย็นชาอีกแล้ว หึ...คนอย่างเขาไม่มีวันเข้าใจหรอก เพราะฉันเองยังไม่เข้าใจตัวเองเลยว่าทำไม...

สุดท้าย...ฉันถึงได้คิดแบบนี้?

คนอย่างฉันไม่มีใคร ไม่เหลือใคร ไม่มีใครยอมรับ

๓๔

ฉันยังจะต้องการซื้อเสียงและคำว่า 'อนาคต' ไปทำไม...

"นั่นไม่ใช่เหตุผลที่ดีพอที่ฉันต้องเชื่อเธอ..."

"นายว่าไงนะ =()=!!!"

ฉันถลึงตาใส่ผู้ชายคนนี้และรู้สึกว่ปากตัวเองจะกระตุกด้วยความไม่พอใจ เขาค้องหน้าฉันอีก แล้วคราวนี้ก็ยิ้มที่มุมปากเหมือนมองฉันออกอย่างทะลุปรุโปร่ง อีตานี้มันเลว...เลวเหลือเกิน -O-!!!

"ฉันเลือกเธอมาเป็นนักร้องของวงเราแล้ว..."

"ฉันไม่ไปว้อย-O-!!!"

ฉันผลักเขาให้พ้นทาง แล้วลุกเดินหนีไปอย่างที่ไม่อยากจะฟังเขาพล่ามอีก แต่ก็คิดที่เขาว่าข้อมือฉันเอาไว้ก่อน อีตานี้ฟังภาษาคนไม่รู้เรื่องหรือไง หา?

"บอกฉัน...ว่าฉันต้องทำยังไง ฉันจะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้เธอมา..."

"นายกำลังดูถูกฉันอยู่นะ!!!"

ฉันหันไปจ้องหน้าไอ้ผู้ชายหน้าหล่อสวนทางกับนิสัย ฉันโกรธมากอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนจริงๆ ไซ้...ถึงฉันจะดูเป็นผู้หญิงไม่ดี แต่สำหรับที่นี่...ฉันไม่ต่างอะไรกับเจ้าหญิง แต่ฉันกระดิกนิ้ว วินเทอร์จะประเคนทุกอย่างให้ฉัน และถ้าฉันเหม็นขี้หน้าใครขึ้นมา มันคนนั้นก็ต้องตาย!!!

แต่อีตานี้ไม่กลัวตาย...เลว...เลวที่สุด TT()TT!!!!

"หรือเธอไม่กลัวลอง?"

"ไปตายซะ...แล้ววันนั้นฉันถึงจะไปกับนาย!!!"

ฉันคว้าแก้วเหล้าบนถาดที่บาร์เทนเดอร์กำลังถือไปเสิร์ฟให้ลูกค้ามาสาดใส่หน้าเขาเต็มๆ คนที่อยู่รอบๆ ซึ่งพอจะเห็นเหตุการณ์ต่างผิวปากโห่ร้องอย่างถูกอกถูกใจ (ฉันบอกแล้วว่าพวกนี้มันดิบ --)

"ก็แค่นั้น..."

อีตานี้พุดแล้วลุกขึ้น ก่อนจะเดินออกไปจากบาร์อย่างไม่สะทกสะท้านทิ้งให้ฉันยืนกำหมัดเอาไว้แน่นด้วยความโกรธอยู่อย่างนั้น เมื่อที่ฉันชนะไม่ใช่เธอ แต่ทำไมถึงรู้สึกเหมือนตัวเองแพ้อีตานี้ล่ะ!!!

บ้าที่สุด...ฉันทำอะไรลงไป อีตานี้มันทำทนายฉันเกินไปแล้วนะ!!!

"เน่มากที่สุดยอดที่สุดเลยว้ยยย ^o^ ฮู้วๆ"

เสียงเชียร์จากโต๊ะรอบๆ โหร้องดังสนั่นหวั่นไหวพร้อมกับพากันโยกไปกับเสียงเพลงที่เปิดอยู่ (มันเป็นเพลงร็อกแหกปากแรงๆ ดันรำคาญมาก --) แต่ช่างเถอะ! อีตานั้นไปแล้ว ฉันจะต้องไปสนใจทำไม --

แต่ว่า...พอเพลงจบลงแล้วกำลังจะขึ้นเพลงใหม่ ช่วงจังหวะดนตรีที่ขาดหายไปนั่นละที่ทำให้หูของฉันได้ยินเสียงบางอย่าง... O_O!!!

เอี้ยดดด

โครมมมมมม

ฉันยืนนิ่งอยู่พักใหญ่ จนกระทั่งอินโทรเพลงร็อกอันร้อนแรงเพลงต่อมาดังขึ้น ทว่าในหูของฉันกลับมีแต่เสียงเมื่อครู่นี้ มันเป็นเสียงเบรกรถก่อนจะชนเข้ากับอะไรสักอย่าง

หรือว่าผู้ชายสาวคนนั้นจะทำอย่างที่ผมพูดจริงๆ O()O!!!

ไปตายซะ...

"ไอ้เลวเอี้ยยย"

แสบๆ

ฉันวิ่งออกมานอกบาร์ก็พบกับภาพเหตุการณ์ที่คาดเอาไว้ล่วงหน้าอย่างกับเดจาวู TOTT รถยนต์คันหนึ่งพุ่งเข้าข้างๆ ถนนเหมือนหักหลบอะไรสักอย่าง คนที่เห็นเหตุการณ์ต่างวิ่งไปยื่นрумล้อมเต็มไปหมด และข้างๆ ถนนนั้นมีผู้ชายสองคนยื่นให้ปากคำกับตำรวจอยู่ คนหนึ่งน่าจะเป็นเจ้าของรถ

ส่วนอีกคน...

ฉันได้แต่ยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น...มองร่างสูงและใบหน้าที่ยิ้มแฉ่งที่กำลังมองมาที่ฉันด้วยสายตานิ่งๆ

เชื่อไหมว่าสายตาของอีตานั้นมีพลังอย่างไม่น่าเชื่อ มันสะกดร่างฉันไว้ไม่ให้ก้าวหนีไปไหนได้เลย

เขาพูดอะไรกับตำรวจก็ไม่รู้ ไม่ก็วินาทีที่เดินล้วงกระเป๋าเข้ามาทางฉัน -- ท่าทางสบายๆ ไม่ใช่เรียล แต่เมื่อเรายืนเผชิญหน้าและสบตากัน...

๑๖

ราวกับจะเป็นการเปิดสงครามประสาธต์ใส่กัน

“ไม่น่าเชื่อเลยว่า...อีตานี้จะกล้าเดินออกมาจากบาร์แล้วกระโดดลงไปยืนขวางถนนให้รถชนเพื่อที่จะ 'ไปตาย' อย่างที่ฉันทำทนาย...เขาไม่กลัวเลยหรือไงว่าเขาอาจจะตายขึ้นมาจริงๆ หากคนขับรถคันนั้นยังเท่าที่เหยียบคันเร่งไว้ไม่อยู่จนแตะเบรกไม่ทันนะ

เขาจะบ้าดีเดือดเกินไปแล้วนะ!!!

"เธอแพ้อแล้ว..."

"..."

"ฉัน...อีตะ ไชโตะ...ยินดีต้อนรับเข้าสู่ห้องของเรา"

"..."

"พรุ่งนี้เราจะเริ่มซ้อม นี่แผนที่ห้องฉัน พวกเรารอเธออยู่"

ไชโตะล้วงเข้าไปหยิบกระดาษที่พับเป็นสี่เหลี่ยมในกระเป๋ากางเกง ออกมายัดใส่ในกระเป๋ากางเกงยีนฉัน ก่อนจะเดินจากไปโดยที่ไม่ให้โอกาสฉันพูดสักคำ -O-!!! เขาโบกมือให้โดยไม่หันกลับมาองเหมือนเป็นการบอกว่า...อย่าปฏิบัติเพราะเมื่อที่ฉันแพ้เขาอย่างราบคาบแล้ว

“อีตะ ไชโตะ” เขาทิ้งฉลาด ใจกล้า และอันตรายเกินไปแล้วนะ TOT!!!

2

เพื่อนร่วมวง

ฉันมองอะไรไปเรื่อยเปื่อยอยู่ที่ระเบียง ห้องชุดที่มีทุกอย่าง ทั้งห้องครัว ห้องน้ำ และห้องนอน (จริงๆ เป็นห้องโถงใหญ่ แต่เอาพวกตู้พวกชั้นวางของมาถ่างแบ่งเป็นโซนรับแขกกับห้องนอน) เป็นห้องของฉันเอง ฉันอยู่ที่ห้องนี้ตั้งแต่เริ่มทำงานที่บาร์นั้นแหละ =_=
หลังจากคุยกับไชโตะเสร็จ ฉันก็หนีกลับมาเลย -- วินเทอร์โทรมาไวววยกับฉัน บอกว่าฉันต้องขึ้นร้องเพลงอีกตั้งสามเพลง แล้วหนีกลับไปก่อนได้ยังไง แถมยังบ่นใส่ฉันอีกชุดใหญ่ ฉันเลยปิดเครื่องใส่เขา